

— Вышний Боже! извика изведнажъ Родриго, този е иннокътъ, койго онзи день ма отърва отъ събратіята с н. Ваше Преподобіе, позволѣте ми да ви поблагодарѣхъ за помощта която ми подадохте въ винопродавницата на *Доброто Щастіе*. Повърнахъ си сячкыя умъ, отче, приложи той като са усмихваше.

— Умътъ не състои въ умното говоренъе, но въ навременното. Който сѣе по камънитѣ той нищо непожънва. Вашиятѣ декламации ще вы проводѣтъ живъ на огъня.

— Инквизиціята ма мысли за безуменъ; и немамъ страхъ.

— Но можаше да забължи най подаръ че сте опасенъ безуменъ и да постѣпн съ васъ като съ умнитѣ.

— Че що? Мъченичеството е прекрасна слава.

И тосъ пѣтъ навитѣ Естеванъ отъ искренность на Жозе подаде му пріятелскы ржката си. А този като я пое стиснѣ я съ любовь и преданность.

— Нека бѣдемъ пріатели до смъртъ. Азъ съмъ достоинъ за пріятелството ви... Може бы единъ день Жозе ще ви бѣде превъзждѣденъ.

— Донъ Жозе, рече Естеванъ съ двууміе; ако искате да ма убѣдите, отдайте ми Долора и баща й.

— Мыслите че инквизиціята тѣй лесно отпуща жертвитѣ си? отвърнѣ Жозе като постена.

— Не; но любимецътѣ на Арбуеза може сячко.

— Да; но не да ви отдаде одного челоуѣка, комуто претрошихъ и обгорихъ тѣлеснитѣ членове.

— Що думате? извика Естеванъ живо.

— Вчера управительтъ бѣ мъченъ съ огънь и съ вода, и невъзможно е да го отървѣ като неможе да върви.

— Ами Долора? извика момъкътъ като задушенъ.

— Тя нема нищо, рече Жозе; ще я отървѣ. Подиръ *ауто-да-фето* ще я намѣрите въ къщата на Жуана.

— Заклѣвате ли са че ще ми отдадете Долора?